

Bevillinger, der vare bibeholdte i alle de paafølgende, ansee det for tvivlsomt, hvorvidt der tilkom Besidderen af Krogaarden en udelukkende Ret til Indførsel og Salg af alle de Drikkevarer, der forbrugtes i Sognet, eller om ikke hans Eneret maatte være indskrænket til hvad der af saadanne Drikkevarer forbrugtes ved Bryllupper, Bårser og andre lignende Sammenkomster. For at see dette Spørgsmaal afgjort foranstaltede man Sagen undergivet Domstolens Prøvelse. Saavel ved Underrettens som ved Oberrettens Dom er imidlertid Privilegiet blevet fortolket paa den for Statskassen mindst favorable Maade, nemlig saaledes at „ingen af Sognets Indvaanere eller Andre maae nogen Slags Drikkevarer, hvad enten samme til Bryllupper, Bårser, Værtstæb eller til daglig Huusholdning skulle bruges, til Sognet føre eller der hos nogen Anden end den privilegerede Værtshuusholder sig tilhandle“. Da imidlertid den constituerede Kammeradvocat, hvem Sagens Forelse havde været overdraget, fraraadede en yderligere Appel af samme til Høiesteret, og Indenrigsministeriet derhos ogsaa selv maatte mistvible om ved en saadan Appel at opnaae et heldigere Resultat, ansaae man det for rettest at acquiescere ved Oberrettens Dom.

Den Erstatning, som ifølge Loven af 11te November 1860 tilkommer Eieren af Krogaarden for Monopolets Ophør, udgjør saaledes efter den senest afholdte og afhjemlede Overskjønsforretning og den Fortolkning af Privilegiets Omfang, der af Domstolene var givet Medhold, 38,105 Rd. 54 $\frac{1}{2}$, hvortil dog maae lægges de siden Lovens Dato, fra hvilket Tidspunkt Monopolet har været hævet, paaløbne Renter af de 38,105 Rd. 54 $\frac{1}{2}$. Hertil komme endnu de med de afholdte Skjønsforretninger saavel som de anlagte Domsager forbundne Omkostninger, hvorunder Salair til den af den constituerede Kammeradvocat antagne Besuldmægtigede. Da Eieren af Krogaarden, efterat saa lang Tid var hængaaet, siden Monopolet hævedes ved Loven af 11te November 1860, maatte erkjendes at have et billigt Krav paa snarest muligt at erholde den ham ifølge det Ovennævnte tilkommende Erstatning udbetalt, og da dennes Beløb derhos ved en længere Forhaling af Sagen i ethvert Fald vilde forøges med yderligere paaløbende Renter, indledede Indenrigsministeriet Brevveksling med Finantsministeriet om, hvorvidt der maatte findes Noget til Ginder for, at saavel de ovenfor antydede med Sagens Behandling forbundne Omkostninger som navnlig selve Erstatningssummen paa forventet Tillægsbevilling anvistes Vedkommende til Udbetaling, hvilket Finantsministeriet, efter Indenrigsministeriets Formening, om det Unyttige i Sagens Appel til Høiesteret og da Udbetalingen af Erstatningen var bevilget ved Finantsloven for 1861—62, ikke har troet at burde modsætte sig.

I Henhold hertil er der, i Forventning af Rigsdagens Approbation, under 31te Mai d. A. anbiidt Vedkommende til Udbetaling:

a) Erstatningsbeløbets Hovedsum 38,105 Rd. 54 $\frac{1}{2}$, samt de deraf fra
fra den 11te November 1860 indtil nyssnævnte 31te Mai gaaende
4 pCt Renter 2,359 Rd. 40 $\frac{1}{2}$, tilsammen	40,464 Rd. 94 $\frac{1}{2}$.
b) De paaløbne Omkostninger, nemlig Salair 500 Rd., Diæter og Befordringsudgifter samt Retsgebyrer m. v. 699 Rd. 87 $\frac{1}{2}$, tilsammen.	1,199 — 87 —

Salt... 41,664 Rd. 85 $\frac{1}{2}$.

ad 6. Efterat det i § 16 af Loven om Møllenæring af 14de April 1852 var bestemt, at Loven ikke skulde gjælde for de Districter, hvor Møllebang fandt Sted, og at Vedkommende, som maatte formene at være i Besiddelse af Eneret til Malning i et District, inden 1 Aar fra Lovens Dato og under Rettighedens Fortabelse skulde gjøre Anmeldelse derom til Indenrigsministeriet, som derefter skulde foranstalte det efter Omstændighederne videre Fornødne til at Møllebangaen kunde blive ophævet, indgav Eieren af Aarhus Vandmølle under 8de Octo-